

Devět poupat

Hana Zagorová

Dal mi ráno devět poupat,
byly jistě kradený.
Řek mi: dámo, jdem se koupat,
všechno je tam zelený,
nebe čistý, žádný stíny,
venku zlátlo obilí,
vzala jsem si bílý džíny
značky Lee,
značky Lee.

Nebe čistý, žádný šmouhy,
modrý jako pondělí,
a že já mám nohy dlouhý,
tak ty džíny seděly.
Říkal, že mi auto stopne,
pak to zkoušel drahněj čas;
mávla jsem já, děvče schopné,
svezli nás,
svezli nás.

Á, cítím to slunce sálat,
cítím to snad ještě teď:
zbaví mě špatných nálad,

zbarví mi tělo jak měď.
Stačí jen v prahlým písku
lesem se pár kroků dát
a tam pak v horkým písku
jen snít a dejchat a spát.

Dal mi ráno devět poupat,
potom večer ještě pět,
a než jsme se začli loupat,
do města mně zpátky ved.
Pozval mě, a já šla k němu,
měl tam víno a byl sám,
a to víno strach a trému
vzalo nám,
vzalo nám.

Cítím to slunce sálat,
cítím to snad ještě teď:
zbaví mě špatných nálad,
zbarví mi tělo jak měď.
Cítím a jeho ruce
pálej mě na těle mým,

hodin byl náhle tucet,
a já tam zůstala s ním.

A tak skončil den,
a tak skončil den,
a tak skončil den,
a tak skončil den,
a tak skončil den...